

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 657

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 septembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 552 din 3 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței....	2–3
Decizia nr. 559 din 3 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	3–5
Decizia nr. 639 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1, pct. 5, pct. 6 și pct. 12, art. 4, art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5–8
Decizia nr. 713 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	8–10
Decizia nr. 716 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	10–11
Decizia nr. 718 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	12–13
Decizia nr. 781 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 ¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 552

din 3 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romply Prod” — S.R.L. din Călărași în Dosarul nr. 6.725/202/2009 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.725/202/2009, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Romply Prod” — S.R.L. din Călărași într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât regimul calculului dobânzilor pentru creanțele chirografare născute ulterior deschiderii procedurii este neechitabil raportat la principiile liberei concurențe și inalienabilității dreptului de proprietate privată. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dobânzi calculate la creanțe chirografare bugetare născute ulterior datei deschiderii procedurii afectează masa chirografară, iar astfel sunt prejudiciați creditorii negaranțați.

Dispozițiile legale criticate prevăd un regim diferențiat aplicat dobânzilor percepute pentru creanțe anterioare deschiderii procedurii și pentru cele născute ulterior deschiderii procedurii, în defavoarea și cu prejudicierea creditorilor cu creanțe anterioare deschiderii procedurii.

Odată ce dobânzile constituie daune moratorii pentru întârzierea plății conform actelor din care rezultă, indiferent că este vorba de acte fiscale, contracte comerciale sau civile, ar trebui aplicat același tratament tuturor creanțelor chirografare, indiferent de momentul nașterii acestora.

Tribunalul Călărași — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. 41 alin. (2) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. Din motivarea excepției, Curtea constată că în realitate obiectul criticilor îl constituie dispozițiile art. 41 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2006, care au următorul cuprins:

„(3) În cazul în care se confirmă un plan de reorganizare, dobânzile, majorările ori penalitățile de orice fel sau cheltuielile accesorii la obligațiile născute ulterior datei deschiderii procedurii generale se achită în conformitate cu actele din care rezultă și cu prevederile programului de plăți. În cazul în care planul eșuează, prevederile alin. (1) și (2) se aplică corespunzător pentru calculul accesoriilor cuprinse în programul de plăți, la data intrării în faliment.

(4) Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuielă, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute ulterior datei deschiderii atât a procedurii simplificate, cât și a celei generale, în cazul în care niciun plan de reorganizare nu este confirmat.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul la proprietate privată, art. 135 privind economia și ale art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că modul de calcul al creanțelor fiscale pentru perioada derulării procedurii insolvenței sau a reorganizării judiciare este în concordanță cu prevederile constituționale considerate a fi încălcate, deoarece conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (5) din Constituție. Pe de altă parte, potrivit

prevederilor constituționale, legiuitorul este singurul competent să stabilească și cadrul juridic (cuprinzând și limitele rezonabile) pentru exercitarea de către orice subiect de drept a atributelor dreptului de proprietate, astfel încât acesta să nu vină în contradicție cu interesele generale sau particulare legitime ale altor persoane.

Dispozițiile legale criticate se circumscriu prevederilor art. 2 din actul normativ criticat, potrivit cărora scopul Legii nr. 85/2006 este instituirea unei proceduri pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență.

Astfel, este normal să nu poată fi adăugată nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială creanțelor născute ulterior datei deschiderii atât a procedurii simplificate, cât și a celei generale, în cazul în care niciun plan de reorganizare nu este confirmat. Acest lucru nu ar face decât să

îngreuneze situația debitorului și să compromită posibila redresare a acestuia.

Dincolo de aceste argumente, din analiza motivelor invocate de autorul excepției de neconstituționalitate rezultă nemulțumirea acestuia față de regimul calculului dobânzilor pentru creanțele chirografare născute ulterior deschiderii procedurii, acesta arătând că „ar trebui aplicat același tratament tuturor creanțelor chirografare, indiferent de momentul nașterii acestora”. Or, Curtea constată că aceste susțineri nu pot fi reținute, iar excepția urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romply Prod” — S.R.L. din Călărași în Dosarul nr. 6.725/202/2009 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 559

din 3 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea

Comercială „C.S.T. Logistik” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 193/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 193/121/2009, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „C.S.T. Logistik” — S.R.L. din Galați într-un dosar având ca obiect procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât posibilitatea de a cere anularea unor acte juridice de către persoane care nu au decât un interes material — în speță al administratorilor judiciari/lichidatori, care sunt remunerați în mod practic numai din valorificarea creanțelor, fără să respecte scopul procedurii insolvenței, respectiv acela de a recupera creanțele creditorilor debitoarei — este de natură a încălca dreptul de proprietate al părților cu care debitoarea a încheiat cu bună-credință raporturi comerciale anterior deschiderii procedurii.

De asemenea, prin redactarea actuală a textelor legale criticate se instituie o inegalitate de tratament, creându-se o prezumție de fraudă în ceea ce îl privește pe participantul la actul juridic încheiat cu debitorul, fără ca acest lucru să fie dovedit judicios de către persoana interesată. În această redactare a textelor de lege criticate, dreptul de proprietate este lăsat la aprecierea pur subiectivă a judecătorilor și lichidatorilor, iar faptul că textele criticate nu fac distincție între actele juridice încheiate cu bună-credință, care se prezumă, și cele încheiate cu rea-credință echivalează cu confiscarea averii dobândite în mod licit.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 79: „Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.”;

— Art. 80: „(1) Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea constituțiilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin următoarele acte:

a) acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar;

b) operațiuni comerciale în care prestația debitorului depășește vâdit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;

c) acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile;

d) acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;

e) constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară, în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii;

f) plățile anticipate ale datoriilor, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii;

g) actele de transfer sau asumarea de obligații efectuate de debitor într-o perioadă de 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii, cu intenția de a ascunde/întârzia starea de insolvență ori de a fraudă o persoană fizică sau juridică față de care era la data efectuării transferului unor operațiuni cu instrumente financiare derivate, inclusiv ducerea la îndeplinire a unui acord de compensare bilaterală (netting), realizate în baza unui contract financiar calificat, ori a devenit ulterior debitor, în sensul prezentei legi.

(2) Următoarele operațiuni, încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii cu persoanele aflate în raporturi juridice cu debitorul, vor putea, de asemenea, să fie anulate și prestațiile recuperate, dacă sunt în dauna creditorilor:

a) cu un asociat comanditar sau cu un asociat deținând cel puțin 20% din capitalul societății comerciale ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a asociațiilor, atunci când debitorul este respectiva societate în comandită, respectiv o societate agricolă, în nume colectiv sau cu răspundere limitată;

b) cu un membru sau administrator, atunci când debitorul este un grup de interes economic;

c) cu un acționar deținând cel puțin 20% din acțiunile debitorului ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a acționarilor, atunci când debitorul este respectiva societate pe acțiuni;

d) cu un administrator, director sau un membru al organelor de supraveghere a debitorului, societate cooperativă, societate pe acțiuni cu răspundere limitată sau, după caz, societate agricolă;

e) cu orice altă persoană fizică ori juridică, deținând o poziție dominantă asupra debitorului sau a activității sale;

f) cu un coindivizar asupra unui bun comun.”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, art. 80 a fost completat prin art. I pct. 35 din Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, cu alin. (1¹), care are următorul cuprins:

„(1¹) Prevederile alin. (1) lit. d)—f) nu sunt aplicabile actelor încheiate, cu bună-credință, în executarea unui acord cu creditorii, încheiat ca urmare a unor negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor debitorului, sub rezerva ca acordul să fi fost de natură a conduce, în mod rezonabil, la redresarea financiară a debitorului și să nu aibă ca scop prejudicierea și/sau discriminarea unor creditori. Prevederile de mai sus se aplică și actelor juridice încheiate în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv și mandatului ad-hoc.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate și ale art. 135 alin. (1) privind economia din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 361 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 19 mai 2010, și prin Decizia nr. 748 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, Curtea a constatat că soluția legislativă criticată constituie o aplicare, în cadrul procedurii falimentului, a prevederilor art. 975 din Codul civil privind acțiunea pauliană, prin care se stabilește dreptul creditorilor de a ataca actele frauduloase încheiate de debitori în dauna lor. Spre deosebire de titularii acțiunii pauliene (art. 975 din Codul civil), și anume creditorii,

titularul acțiunii în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor săi poate fi administratorul sau lichidatorul desemnat în cauză. Totodată, Curtea a reținut că în acest fel este sancționată tocmai reaua-credință în exercitarea de către debitori a drepturilor lor, prin acte juridice încheiate în dauna creditorilor. Dacă scopul părților contractante sau cel puțin al debitorului la încheierea actului juridic respectiv l-a constituit fraudarea creditorilor, atunci actul are o cauză ilicită, iar potrivit art. 966 din Codul civil acesta nu poate avea niciun efect.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în privința art. 44 din Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „C.S.T. Logistik” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 193/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 639

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1, pct. 5, pct. 6 și pct. 12, art. 4, art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Comercială „Sinorom” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 1.012/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.012/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1, pct. 5, pct. 6 și pct. 12, art. 4, art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza finală**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1, pct. 5, pct. 6 și pct. 12, art. 4, art. 31 alin. (1), art. 33 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea

din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Sinorom” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea, într-un dosar având ca obiect procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale privind protecția proprietății private și accesul liber la justiție, întrucât societatea comercială debitoare, deși are suficiente bunuri în patrimoniu, precum și creanțe asupra terților, nu își poate dovedi starea de solvabilitate, fiind la dispoziția oricărui creditor, care poate iniția procedura insolvenței.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 pct. 1, pct. 5, pct. 6 și pct. 12, art. 4, art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care aveau următorul cuprins:

— Art. 3 pct. 1, pct. 5, pct. 6 și pct. 12: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:

a) insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței; [...]

5. debitorul este persoana fizică sau persoana juridică de drept privat, care face parte din una dintre categoriile prevăzute la art. 1 și care este în stare de insolvență;

6. prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile; [...]

12. cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 30.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii pe economie;”;

— Art. 4: „(1) Toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cele privind notificarea, convocarea și comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul judiciar și/sau de lichidator, vor fi suportate din averea debitorului.

(2) Plățile se vor face dintr-un cont deschis la o unitate a unei bănci, pe bază de dispoziții emise de debitor sau, după caz, de administratorul judiciar, iar în cursul falimentului, de lichidator.

(3) Disponibilitățile bănești vor putea fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

(4) În lipsa disponibilităților în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plățile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puțin 3 luni, aprobat de judecătorul-sindic.

(5) Judecătorul-sindic va putea autoriza, pe baza documentelor justificative atașate la raportul lunar al administratorului judiciar/lichidatorului, elaborat potrivit art. 21 alin. (1), plata, din fondul de lichidare a cheltuielilor ce au depășit bugetul previzionat.

(6) Fondul prevăzut la alin. (4) va fi constituit prin:

a) majorarea cu 30% a taxelor percepute de oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale pentru operațiunile de înregistrare;

b) majorarea cu 30% a taxelor percepute pentru operațiunile de înregistrare în registrul societăților agricole și, în cazul asociațiilor și fundațiilor ce desfășoară activități economice, în registrul asociațiilor și fundațiilor.

c) preluarea a 2,0% din sumele recuperate în cadrul procedurilor de insolvență, inclusiv din fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, sumă care va fi inclusă în categoria cheltuielilor aferente procedurii în sensul alin. (1).

(7) Sumele prevăzute la alin. (6) lit. a) vor fi virate de oficiile registrului comerțului, prin Oficiul Național al Registrului Comerțului, în contul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, denumită în continuare U.N.P.I.R., sumele prevăzute la alin. (6) lit. b) vor fi achitate la orice unitate bancară, în contul menționat, iar sumele prevăzute la alin. (6) lit. c) vor fi virate în contul filialei U.N.P.I.R. din care face parte administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul care transmite suma.

(8) U.N.P.I.R. va comunica la Oficiul Național al Registrului Comerțului și la instanțele judecătorești pe lângă care funcționează registrul societăților agricole, respectiv registrul asociațiilor și fundațiilor, numărul contului și unitatea la care acesta este deschis și orice modificări ulterioare ale acestuia.

(9) Sumele menționate la alin. (1) vor fi considerate cheltuieli de lichidare în conformitate cu art. 121 și art. 123 pct. 1 și vor fi plătite în momentul existenței disponibilului în contul debitorului.

(10) Sumele din fondul de lichidare nu pot face obiectul măsurilor asigurătorii sau al executării silite.”;

— Art. 31 alin. (1): „Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:

a) cuantumul și temeiul creanței;

b) existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;

c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;

d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.”;

— Art. 33 alin. (2) teza finală: „În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.”

După sesizarea Curții Constituționale, art. 3 pct. 6 și 12 și art. 4 alin. (4) și alin. (6) lit. a) au fost modificate prin Legea

nr. 169/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, iar alin. (5) și alin. (6) lit. b) ale art. 4 au fost abrogate prin aceeași lege.

Dispozițiile legale modificate au următorul cuprins:

— Art. 3 pct. 6: „*prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a căruia creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 90 de zile. Creditorii, inclusiv cei bugetari, vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datorii reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 12;*”;

— Art. 3 pct. 12: „*valoare-prag reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului. Acesta este de 45.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii brute pe economie/pe salariat;*”;

— Art. 4 alin. (4): „*În lipsa disponibilităților în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plățile urmând a fi făcute în conformitate cu prevederile art. 37 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activităților practicienilor în insolvență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 254/2007, cu modificările și completările ulterioare, pe baza unui buget previzionat.*”;

— Art. 4 alin. (6) lit. a): „*Fondul prevăzut la alin. (4) va fi constituit prin:*

a) *aplicarea unui procent de 50% la taxele care se achită la oficiul registrului comerțului pentru autorizare constituire persoane supuse înregistrării în registrul comerțului, cu modificările actelor, faptelor și mențiunilor acestora, și efectuarea tuturor înregistrărilor în registrul comerțului, autorizare funcționare și eliberare documente specifice, verificare și/sau rezervare, transmitere/obținere/eliberare documente și/sau informații prevăzute de lege.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 524 din 19 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 20 mai 2011, Curtea a constatat că prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 au fost modificate, iar noul text legal nu numai că nu preia soluția legislativă cuprinsă în reglementarea contestată, dar este chiar în sensul dorit de autorul excepției. În aceste condiții, Curtea a observat că dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992; astfel, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate care privește dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 a devenit inadmisibilă.

De asemenea, Curtea mai observă în cauza de față că și prevederile art. 3 pct. 12 au suferit modificări în sensul dorit de autorul excepției de neconstituționalitate, astfel că aceasta din urmă urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă. Nu în ultimul rând, având în vedere faptul că prevederile art. 4 alin. (5) și alin. (6) lit. b) au fost abrogate prin aceeași lege, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi legale.

Curtea mai reține că dispozițiile art. 4 alin. (4) și alin. (6) lit. a) au fost modificate prin Legea nr. 169/2010, soluția legislativă

fiind preluată de noua reglementare, Curtea urmând a se pronunța asupra acestora din urmă.

Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 4 din Legea nr. 85/2006, în ansamblul său, prin Decizia nr. 1.386 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 24 februarie 2009, Curtea a statuat că în cadrul procedurii falimentului administratorul judiciar sau lichidatorul are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, precum și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. În virtutea atribuțiilor stabilite prin lege, administratorul judiciar sau lichidatorul întreprind diverse acte și operațiuni juridice, cheltuielile aferente normalei desfășurări a procedurii fiind suportate din averea debitorului, în temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

De altfel, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Prin aceeași Decizie nr. 524 din 19 aprilie 2011 Curtea s-a pronunțat și asupra dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, constatând că, pentru valorificarea creanțelor sale, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală, iar, dacă debitorul nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoriile, prevenind deschiderea ori determinând închiderea acestei proceduri, astfel încât principiul ocrotirii în mod egal a proprietății private este pe deplin aplicabil în privința atât a proprietății debitorului, cât și a creanțelor creditorilor.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea a constatat că aceasta are în vedere, de fapt, doar interzicerea debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă.

În legătură cu aceasta, Curtea a reținut că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc în mod egal pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței, ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Curtea a mai arătat că restrângerea anumitor drepturi ale debitorului nu duce însă la dispariția totală a acelor drepturi. Astfel, debitorul are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. În plus, chiar dacă va fi respinsă contestația, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul-judiciar sau de către creditorii. Prin urmare, Curtea a concluzionat că legea pune la dispoziție mai multe căi prin care debitorul își poate valorifica drepturile sale, inclusiv prin exercitarea accesului liber la justiție.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate mai sus Curtea mai observă că definiții cu care operează legea menționată, legiuitorul fiind dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. b) și pct. 5 din Legea nr. 85/2006 competent, cu respectarea dispozițiilor constituționale, să privind procedura insolvenței nu relevă niciun fine de stabilească cadrul legal necesar reglementării acestui neconstituționalitate, aceste prevederi conținând doar anumite domeniu.

definiții cu care operează legea menționată, legiuitorul fiind competent, cu respectarea dispozițiilor constituționale, să stabilească cadrul legal necesar reglementării acestui domeniu.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12 și art. 4 alin. (5) și alin. (6) lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sinorom” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 1.012/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. b) și pct. 5, precum și a prevederilor art. 4 alin. (1)—(4), alin. (6) lit. a) și c) și alin. (7)—(10), art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza finală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 713

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.466/110/2007, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Marius Ciprian Frunzete, într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare în procedura falimentului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile de lege criticate sancționează buna-credință a terțului dobânditor și înfrâng principiul securității raporturilor juridice civile. Astfel, se instituie o prezumție de rea-credință și fraudă, ceea ce contravine prevederilor art. 44 și 136 din Legea fundamentală. Anularea unui act juridic nu se poate justifica prin invocarea unei cauze ulterioare actului, care nu putea fi avută în vedere de către părți la data încheierii actului, în caz contrar aducându-se atingere principiului neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. Posibilitatea anulării unui drept câștigat fără a se dovedi culpa în sarcina părților, prin raportarea la un eveniment ulterior încheierii actului și independent de voința părților, are drept

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Marius Ciprian Frunzete în Dosarul nr. 4.466/110/2007 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.854D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

consecință afectarea încrederii dintre operatorii economici și încălcarea libertății contractuale ca formă de manifestare a libertății economice.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu următorul conținut:

— Art. 79: „*Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.*”;

— Art. 80: „(1) *Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea constituirilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin următoarele acte:*

a) *acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar;*

b) *operațiuni comerciale în care prestația debitorului depășește vădit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;*

c) *acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza în orice alt fel drepturile;*

d) *acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;*

e) *constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară, în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii;*

f) *plățile anticipate ale datoriilor, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii;*

g) *actele de transfer sau asumarea de obligații efectuate de debitor într-o perioadă de 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii, cu intenția de a ascunde/întârzia starea de insolvență ori de a fraudă o persoană fizică sau juridică față de care era la data efectuării transferului unor operațiuni cu instrumente financiare derivate, inclusiv ducerea la îndeplinire a unui acord de compensare bilaterală (netting), realizate în baza unui*

contract financiar calificat, ori a devenit ulterior debitor, în sensul prezentei legi.

(1) *Prevederile alin. (1) lit. d)—f) nu sunt aplicabile actelor încheiate, cu bună-credință, în executarea unui acord cu creditorii, încheiat ca urmare a unor negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor debitorului, sub rezerva ca acordul să fi fost de natură a conduce, în mod rezonabil, la redresarea financiară a debitorului și să nu aibă ca scop prejudicierea și/sau discriminarea unor creditori. Prevederile de mai sus se aplică și actelor juridice încheiate în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv și mandatului ad-hoc.*

(2) *Următoarele operațiuni, încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii cu persoanele aflate în raporturi juridice cu debitorul, vor putea, de asemenea, să fie anulate și prestațiile recuperate, dacă sunt în dauna creditorilor:*

a) *cu un asociat comanditat sau cu un asociat deținând cel puțin 20% din capitalul societății comerciale ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a asociaților, atunci când debitorul este respectiva societate în comandită, respectiv o societate agricolă, în nume colectiv sau cu răspundere limitată;*

b) *cu un membru sau administrator, atunci când debitorul este un grup de interes economic;*

c) *cu un acționar deținând cel puțin 20% din acțiunile debitorului ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a acționarilor, atunci când debitorul este respectiva societate pe acțiuni;*

d) *cu un administrator, director sau un membru al organelor de supraveghere a debitorului, societate cooperativă, societate pe acțiuni cu răspundere limitată sau, după caz, societate agricolă;*

e) *cu orice altă persoană fizică ori juridică, deținând o poziție dominantă asupra debitorului sau a activității sale;*

f) *cu un coindivizar asupra unui bun comun.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la universalitate, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 45 referitoare la libertatea economică, art. 135 alin. (1) referitoare la economia României și ale art. 136 alin. (5) referitoare la proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că în numeroase cauze s-a pronunțat asupra textelor de lege criticate și a constatat că acestea sunt constituționale.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 361 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 19 mai 2010, și prin Decizia nr. 716 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 17 iulie 2009, Curtea, în esență, a reținut că soluția legislativă criticată constituie o aplicare, în cadrul procedurii falimentului, a prevederilor art. 975 din Codul civil privind acțiunea pauliană, prin care se stabilește dreptul creditorilor de a ataca actele frauduloase încheiate de debitori în dauna lor. Spre deosebire de titularii acțiunii pauliene (art. 975 din Codul civil), și anume creditorii, titularul acțiunii în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor săi poate fi administratorul sau lichidatorul desemnat în cauză. Totodată, Curtea a reținut că, în acest fel, este sancționată tocmai reaua-credință în exercitarea de către debitori a drepturilor lor, prin acte juridice încheiate în dauna creditorilor. Dacă scopul părților contractante sau cel puțin al debitorului la încheierea actului juridic respectiv l-a constituit fraudarea creditorilor, atunci actul are o cauză ilicită, iar potrivit art. 966 din Codul civil acesta nu poate avea niciun efect.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Marius Ciprian Frunzete în Dosarul nr. 4.466/110/2007 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 716

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Bartha Emeric în Dosarul nr. 38.366/299/2010 al Judecătoria Sectorului 1 București. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 164D/2011.

La apelul nominal răspunde avocatul Vasile Pantea pentru autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens arată că termenul-limită prevăzut de textul de lege criticat până la care poate fi acoperit prejudiciul este unul restrictiv, care determină încălcarea dreptului la un proces echitabil. În continuare, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 573/2011, precum și la situația de fapt din cauză.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. În continuare, arată că autorul excepției solicită de fapt modificarea textului de lege criticat, ceea ce excedează controlului de constituționalitate efectuat de instanța de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.366/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Bartha Emeric într-o cauză penală având ca obiect săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile criticate nu permit acuzatului formularea apărărilor în fața unei instanțe independente și imparțiale. A impune persoanei ce dorește să beneficieze de dispozițiile criticate achitarea unui prejudiciu înainte de a-și putea formula apărările în fața unui magistrat independent reprezintă o gravă încălcare a dreptului la un proces echitabil. Necesitatea achitării prejudiciului până la primul termen de judecată îl lipsește pe cel acuzat de posibilitatea pledării nevinovăției sale în fața instanței judecătorești.

Judecătoria Sectorului 1 București arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Termenul-limită prevăzut de textul de lege criticat până la care poate fi acoperit prejudiciul este în opinia instanței în discordanță cu dreptul acuzatului de

a-și formula apărările în fața unei instanțe independente și imparțiale, constituite potrivit legii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul conținut: *„În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Bartha Emeric în Dosarul nr. 38.366/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 23 alin. (11) — *Libertatea individuală*. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia solicită în realitate adoptarea unei noi soluții legislative. Astfel, autorul excepției solicită modificarea textului de lege criticat, în sensul modificării momentului până la care învinuitul ori inculpatul poate acoperi integral prejudiciul cauzat ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală, prevăzute de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Or, așa cum Curtea Constituțională a reținut în mod constant, acceptarea acestei critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, lucru care ar contraveni art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia *„Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”*. De asemenea, este de observat că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*. În consecință, Curtea Constituțională constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale este inadmisibilă.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 318 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006, Decizia nr. 417 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 13 iunie 2006, Decizia nr. 544 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 14 august 2007, și prin Decizia nr. 791 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 28 iulie 2009, statuând că acestea sunt conforme cu Legea fundamentală.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 718

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lider Prodcarn” — S.R.L. din Alba Iulia în Dosarul nr. 719/107/2009 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 719/107/2009, **Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lider Prodcarn” — S.R.L. din Alba Iulia într-o cauză având ca obiect o procedură de insolvență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât, în lipsa administrării probațiunii pentru unele creanțe, există posibilitatea ca acestea să fie înscrise în tabelul creanțelor fără să fie verificate, fiind astfel încălcat principiul egalității în fața legii și al supremației Constituției.

De asemenea, autorul arată că prin textele legale criticate se încalcă și principiul accesului liber la justiție, prin faptul că cererea cu privire la o pretenție poate fi admisă chiar în lipsa unei probe care este necesară pentru a se dovedi acea pretenție în fața instanței.

Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins: *„La termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe, judecătorul-sindic va soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe; în acest din urmă caz, judecătorul-sindic poate să admită, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv al tuturor creditorilor împotriva averii debitorului.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (3) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 295 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 2 aprilie 2009, și prin Decizia nr. 631 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 11 iulie 2008, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate au ca scop, ca de altfel întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006, acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În acest context, reglementarea prin lege a obligației judecătorului-sindic de a soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile cu privire la creanțele și drepturile de preferință trecute de administratorul judiciar sau de lichidator în tabelul preliminar de creanțe, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe, constituie expresia uneia dintre caracteristicile definerii ale procedurii insolvenței, și anume celeritatea în realizarea scopurilor declarate mai sus. În absența unei atari dispoziții de lege, procedura, care de regulă are caracter colectiv, implicând participarea unui număr mare de creditori ce vin în concurs pentru satisfacerea propriilor creanțe, ar fi cu mult întârziată, situație ce ar genera o stare de

perpetuă incertitudine cât privește raporturile juridice stabilite între părțile implicate, persoane fizice sau comercianți, afectând grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze.

Însă Curtea a constatat că, deși procedura insolvenței pune accent pe o desfășurare rapidă a procesului, ea oferă, pe de altă parte, suficiente garanții procesuale părților implicate. Astfel, potrivit chiar textului de lege criticat, judecătorul-sindic va soluționa, la termenul stabilit pentru definitivarea tabelului de creanțe, contestațiile pentru care ar fi nevoie de administrarea unor probe, prin admiterea provizorie, iar nu definitivă, a creanțelor contestate. Prin urmare, înscrierea unei astfel de creanțe în tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva averii debitorului are caracter provizoriu, putând fi modificată oricând pe parcursul derulării procedurii, ca urmare a completării probatoriului. Mai mult, dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006 prevăd că, până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute. În această situație, judecarea contestației se va face de judecătorul-sindic, cu citarea tuturor părților interesate, iar până la judecarea irevocabilă a contestației

judecătorul-sindic va putea declara creanța sau dreptul de preferință contestat ca admis numai provizoriu.

O garanție procedurală în plus o constituie prevederile art. 12 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora hotărârile judecătorului-sindic, care sunt definitive și executorii, pot fi atacate separat cu recurs, după o procedură stabilită prin dispozițiile art. 8 din aceeași lege.

Așa fiind, Curtea a constatat că, departe de a îngreuna drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza acestor norme, fără privilegii și fără discriminări.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lider Prodcarn” — S.R.L. din Alba Iulia în Dosarul nr. 719/107/2009 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 781

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 8.129/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund, pentru autorul excepției, avocații
Radu I. Motica și Lavinia Tec din cadrul Baroului Timiș, cu

delegație depusă la dosar, lipsind Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că această din urmă parte a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorilor autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, susținând, pe de o parte, neconstituționalitatea extrinsecă a dispozițiilor art. V al cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 108 și 115, coroborate cu cele ale art. 73, iar, pe de altă parte, neconstituționalitatea intrinsecă a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 44 și art. 73 alin. (3) lit. m).

Referitor la neconstituționalitatea extrinsecă a prevederilor art. V al cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005, prin care art. 286¹ a fost introdus în cuprinsul Legii nr. 297/2004, domnul avocat Radu I. Motica, apărătorul autorului excepției, susține că dispozițiile criticate reglementează aspecte privind regimul general al proprietății și, pentru acest motiv, au fost adoptate cu încălcarea de către puterea executivă a Legii nr. 209/2005 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, întrucât au ca temei juridic prevederile art. 1 pct. II.3 din legea de abilitare, intitulat „Reglementarea unor măsuri financiare”.

Cu privire la neconstituționalitatea intrinsecă a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004, apărătorul autorului excepției susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate și arată, în esență, că limitarea la 1% a cotei de deținere a acțiunilor societăților de investiții financiare nu se mai justifică în contextul economic prezent al pieței românești de capital, invocând în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 octombrie 1982 și 24 iunie 1986, pronunțate în cauzele *Bramelid și Malmstrom contra Suediei* și *Lithgow contra Regatului Unit*, hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțate în Cauza C-112/05, *Comisia contra Republicii Federale Germania*, și Cauza C-367/1998, *Comisia contra Republicii Portugheze*, Decizia nr. 89-254/04.07.1989 a Consiliului Constituțional din Franța, Comunicarea Comisiei nr. 97/1997 referitoare la anumite aspecte juridice referitoare la investițiile intracomunitare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. 220 din 19 iulie 1997, precum și deciziile Curții Constituționale nr. 1.068 din 14 iulie 2009 și nr. 1.120 din 10 septembrie 2009, potrivit cărora acțiunile formează obiectul dreptului de proprietate privată, iar limitarea cotelor de deținere a acestora poate fi justificată de interese de natură economică și poate fi impusă pentru perioade limitate de timp.

În final apărătorii autorului excepției au depus la dosarul cauzei note scrise în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele criticate reglementează în domeniul proprietății, materie ce aparține legilor organice, și că adoptarea lor prin Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (1). Sunt invocate în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 1.068 din 14 iulie 2009 și nr. 1.120 din 10 septembrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.129/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov într-o cauză având ca obiect anularea actului administrativ de respingere a cererii de avizare a Hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor nr. 2 din 20 martie 2009, prin care pragul de deținere pentru acțiunile emise de societate este majorat de la 1% la 5% din capitalul social.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 73 — *Categorii de legi*, art. 108 — *Actele Guvernului* și ale art. 115 privind delegarea legislativă.

Critica autorului excepției vizează neconstituționalitatea extrinsecă a prevederilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, articol introdus în legea referită prin art. V al cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005, și a dispozițiilor art. V al cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare în ansamblul său, arătându-se că emiterea ordonanței ale cărei dispoziții sunt criticate s-a făcut cu încălcarea prevederilor art. 108 și 115 din Constituție și, totodată, cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 209/2005 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate intrinsecă a dispozițiilor criticate, autorul excepției arată că impunerea unui prag maxim de deținere a acțiunilor la societățile de investiții financiare reprezintă o restrângere a dreptului de proprietate privată ce încalcă prevederile constituționale ale art. 44 și că, întrucât acțiunile sunt bunuri mobile, prin reglementarea acestui prag de deținere prin ordonanță a Guvernului de completare a Legii nr. 297/2004 sunt încălcate prevederile art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, potrivit căroră regimul juridic general al proprietății poate fi reglementat numai prin lege organică.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Se arată în acest sens că impunerea prin lege a unui prag maxim de deținere de acțiuni la societățile de investiții financiare rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private nu este de natură să contravină prevederilor art. 44 din Constituție, deoarece, conform alin. (1) teza a doua al aceleiași art. 44, atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, iar legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în așa fel încât să nu afecteze interesele generale ale societății sau interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept.

Se susține, totodată, că obligația de a vinde acțiunile ce depășesc pragul de 1% din capitalul social al unei societăți de investiții financiare reprezintă o sancțiune a nerespectării unor dispoziții legale, și nu o nesocotire a dreptului de proprietate privată.

Instanța apreciază, de asemenea, că nu au fost încălcate nici prevederile constituționale ale art. 73, 108 și 115, întrucât Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 a fost aprobată prin lege.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul de vedere transmis, arată că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, invocând în susținerea constituționalității intrinseci a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 Decizia Curții Constituționale nr. 1.068 din 14 iulie 2009, iar în susținerea constituționalității extrinseci a textelor criticate, faptul aprobării de către Parlament a Ordonanței Guvernului nr. 41/2005 prin Legea nr. 266/2006.

Se arată, de asemenea, că lipsa contrasemnării de către președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare a ordonanței criticate nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 108 alin. (4), care prevede semnarea actelor Guvernului de către miniștrii ce au obligația punerii lor în executare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, notele scrise depuse de autorul excepției, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, dispoziții introduse prin Ordonanța Guvernului nr. 41/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 28 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 97/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „(1) *Orice persoană poate dobândi cu orice titlu sau poate deține, singură ori împreună cu persoanele cu care acționează în mod concertat, acțiuni emise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea fondurilor proprietății private, dar nu mai mult de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare.*

(2) *Exercițiul dreptului de vot este suspendat pentru acțiunile deținute de acționarii care depășesc limitele prevăzute la alin. (1).*

(3) *Persoanele menționate la alin. (1) au obligația ca la atingerea pragului de 1% să informeze în maximum 3 zile lucrătoare societatea de investiții financiare, C.N.V.M. și piața reglementată pe care sunt tranzacționate respectivele acțiuni.*

(4) *În termen de 3 luni de la data depășirii limitei de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare, acționarii aflați în această situație sunt obligați să vândă acțiunile care depășesc limita de deținere.*

(5) *C.N.V.M. va emite reglementări pentru aplicarea prezentului articol.”*

În opinia autorului excepției se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 73 — *Categoriile de legi*, ale art. 108 — *Actele Guvernului* și ale art. 115 cu privire la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la criticile privind neconstituționalitate extrinsecă a prevederilor art. V al cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 28 iulie 2005, Curtea reține că societățile de investiții financiare sunt societăți comerciale emitente de acțiuni a căror cumpărare și deținere este limitată, conform prevederilor legale. Aceste societăți sunt înființate potrivit art. 6 din Legea nr. 297/2004 și sunt organizate și funcționează conform dispozițiilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, având însă un regim juridic special,

reglementat prin Legea nr. 133/1996 pentru transformarea Fondurilor Proprietății Private în societăți de investiții financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 1 noiembrie 1996, întrucât au fost înființate ca urmare a transformării Fondurilor Proprietății Private.

Măsura limitării cotei de deținere a acțiunilor în cadrul societăților de investiții financiare la 1% din capitalul social este o măsură ce produce efecte în domeniul pieței de capital și are ca finalitate optima funcționare a acestei piețe. Așa fiind, prevederile criticate nu constituie o reglementare a regimului general al proprietății prevăzută la art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 108 alin. (3) și art. 115, Curtea constată că nu poate fi reținută critica formulată de autorul excepției. Astfel, temeiul juridic al adoptării Ordonanței Guvernului nr. 41/2005 l-a constituit art. 1 pct. II.3 din Legea nr. 209/2005 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 1 iulie 2005, intitulat „*Reglementarea unor măsuri financiare*”.

Întrucât ordonanța adoptată de Guvern vizează piața financiară internă, domeniu ce aparține legilor ordinare, conform prevederilor art. 73 din Constituție, fiind o măsură de interes economic specifică acestei piețe, Curtea constată că aceasta se subsumează domeniului prevăzută la art. 1 pct. II.3 din Legea nr. 209/2005, motiv pentru care nu se poate reține depășirea de către puterea executivă, cu prilejul emiterii acestui act normativ, a domeniilor expres enumerate în legea de abilitare.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la neîndeplinirea cerinței contrasemnării de către președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare a Ordonanței Guvernului nr. 41/2005, în forma adoptată de puterea executivă, Curtea reține că nici aceasta nu poate fi primită, întrucât proiectul ordonanței criticate a fost contrasemnat de ministrul finanțelor publice, iar potrivit prevederilor constituționale ale art. 108 alin. (4) hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru și se contrasemnează de miniștrii care au obligația punerii lor în executare, lipsa semnăturii președintelui Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare neconstituind un viciu al procedurii legislative.

II. Referitor la critica ce vizează neconstituționalitatea intrinsecă a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, respectiv la pretinsa încălcare, prin stabilirea unei cote maxime de deținere a acțiunilor, a prevederilor art. 44 din Constituție, prin Decizia nr. 1.068 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 9 octombrie 2009, și Decizia nr. 1.120 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, orice persoană poate dobândi cu orice titlu sau poate deține, singură ori împreună cu persoanele cu care acționează în mod concertat, acțiuni emise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private, dar nu mai mult de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare. Acest prag maxim de deținere de acțiuni a fost introdus de către legiuitor din rațiuni ce țin de interesul public deosebit acordat acțiunilor emise de societățile de investiții financiare, societăți care — potrivit art. 1 din Legea nr. 133/1996 pentru transformarea Fondurilor Proprietății Private în societăți de investiții financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 1 noiembrie 1996 — provin din fostele Fonduri ale Proprietății Private și funcționează ca societăți comerciale pe acțiuni.

Curtea a constatat că societățile de investiții financiare nu pot fi considerate simple societăți comerciale pe acțiuni, întrucât au fost constituite prin voința legiuitorului din transformarea

Fondurilor Proprietății Private, acționarii nefiind animați de *affectio societatis*, au un obiect de activitate strict prevăzut de lege, sunt organisme de plasament colectiv care emit acțiuni nominative și le distribuie cetățenilor care au optat pentru schimbul titlurilor de privatizare la Fondurile Proprietății Private, iar majorarea capitalului lor social se poate realiza numai prin ofertă publică de acțiuni. Prin aceleași decizii Curtea a reținut, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 286¹ din Legea nr. 297/2004, că obligația de a vinde acțiunile ce depășesc pragul de 1% din capitalul social al unei societăți de investiții financiare, prag impus de lege, reprezintă o sancțiune a nerespectării unei dispoziții legale, și

nicidecum o nesocotire a dreptului de proprietate privată, garantat prin dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Curtea constată, de asemenea, că stabilirea unei perioade de timp pentru care este impusă limitarea cotei de deținere a acțiunilor este de competența legiuitorului, care, pe baza unei analize economice detaliate care să ateste necesitatea menținerii limitării cotei de deținere pentru un anumit număr de ani, poate reglementa în consecință.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 8.129/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 52618 1